

Манифест на
переводката

Моника
Джеймс

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК
АНЕЛИЯ ЯНЕВА

ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Chase the Butterflies*

Copyright © 2018 by Monica James

All rights reserved.

Превод Анелия Янева

Редактор Петя Дочева

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София 2018 г.

Тираж 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2152-9

Дали, ако пеперуда в Бразилия размаха крила, ще предизвика торнадо в Тексас?

Едуард Лоренц, „Ефектът на пеперудата“

ПРОЛОГ

– Задръж така, трябва да си завържа обувките. – Пак ли?!
Налага ли се да те уча? Отгоре, отдолу, прехвърли и дръпни.
Срещни „заешките ушички“, усучи ги и стегни.

Браян повдига изваяната си тъмна вежда, а аз потискам кикота в шепа.

– Ще се обърнеш ли? Не става, като ме гледаш.

Кръстосвам ръце на гърдите си и тупвам с крак по паважа. Сребристите пайети по пантофките ми улавят светлината на пълната луна.

– Кое не става, да вържеш обувките си? Ти какво, да не си петгодишен? – Не успявам да удържа строгия тон, като го гледам как се е свил на две.

По брадясалата му буза се мярва трапчинка.

– Моля те, Тори, не може ли поне веднъж да направиш каквото ти се казва?

Не мога да отказвам на Браян. Хич. Въздъхвам драматично и се обръщам, но не мога да си мълча.

– Хубаво, нека да е твоята, но наистина трябва да се научиш как се прави двоен възел.

– Ха, ха, няма що, много смешно. Ще ти се размине само защото имаш рожден ден.

Вече не съм в състояние да сдържам усмивката си.

– Именно, а ти ми губиш ценно време. Ако я караме с твоето темпо, тия двайсет и седем години ще станат двайсет и осем.

Двайсет и седем.

Направо не е за вярване, че вчера по това време бях още на двайсет и шест. Но и сега не се чувствам по-различна. Знам, че на вид съм си същата. Същите метър шейсет и два. Същата дълга кестенява коса и очи с цвят на лешник. Единствено то различно е, че любовта ми към Браян е по-голяма. Расте с всеки следващ ден. Минаха десет години, откакто ме покани да бъда негова дама на училищния бал, десет години, откакто срещнах своя приказен принц.

По случай нашата годишнина и моя рожден ден отидохме в любимия ми италиански ресторант в Бриджпорт. Не че е в най-добрата част на града, нито е толкова близо до нас, но за техните каноли* си струва да умреш. Атмосферата също е съвършена – уют, свещи и романтика. Ако трябва да съм напълно честна обаче, можехме да си поръчаме пица и да прекараме вечерта у дома и пак щеше да е прекрасно, защото сме заедно.

– Защо се бавиш? – питам с потръпване. Краят на зимата е, но тая вечер студът изведнъж е започнал да хапе.

– Само минутка, не се обръщай.

Заради нервността в гласа му правя точно обратното.

– Ти какво... – Но думите ми засядат в гърлото, като виждам Браян на едно коляно да протяга към мен кутийка от червено кадифе.

Като потвърждение за важноста на момента кутийката е отворена и в нея се вижда пръстен с огромен диамант, сгущен в бяла коприна.

* Един от най-популярните италиански десерти – тестена фунийка, напълнена със сладък крем. – Б. пр.

– Т-това е пръстен – заявявам глупаво и очите ми стават като чинийки.

– Знам.

Посочвам кутийката с треперещ пръст.

– Защо ми го даваш?

– Защото искам да се омъжиш за мен. – Увереният му отговор идва без пауза или колебание.

– Сега ли? – Наистина трябва да прехапя език, но ме е страх, че ако млъкна, ще ревна.

– Е, може би не точно на секундата, но се надявам да е скоро. – Той се подсмива. От гледката стомахът ми се свива.

Ще ми се да кажа толкова много неща, но на света просто няма думи, за да опиша колко съм щастлива. Пръстенът е най-красивото нещо, което съм виждала. Смайващ диамант във формата „принцеса“ върху елегантна халка от бяло злато, инкрустиран с пет по-малки диаманта от всяка страна. Блясъкът му съперничи на сияйната луна, която потрепва над нас.

– Е, ... какво ще кажеш? Ще се омъжиш ли за мен? – Безгрижието е толкова типично за Браян, а на мен сърцето ми ще изхвъркне.

– А-аз... – Не е сега моментът да глътна езика си, но едно кратко „да“ ми се вижда прекалено обикновено.

– Виктория? – Леки бръчици набраздяват челото на Браян, докато стоя онемяла със зяпнала уста. – Ще се омъжиш ли за мен?

Всяко момиче копнее да чуе тези думи. И най-накрая ми просветва. Това обяснява защо тази вечер на Браян му се наложи цели седем пъти да връзва обувките си. Всеки път го е хвацало шубето, но сега вече е истинско. Наистина се случва.

– Без майтап?

Браян се размива, когато превключвам на родния си ав-

стралийски говор.

– Да, тарльо мой.

– Онова е ехидна – поправам го, но това сега няма никакво значение, защото Браян току-що ми е предложил да се оженим! – Да, Браян. Ще се омъжа за теб. Милион пъти „да“! – Разплаквам се, сълзите необезпокоявани се търкалят по бузите ми.

– Да? И ще се омъжиш за мен? – повтаря той, а аз съм изненадана как изобщо може да му хрумне, че отговорът няма да е „да“.

Кимвам и шумно хлипам.

– О, Тори! – Той скача на крака, сграбчва ме и ме завърта високо във въздуха. Не успявам да сдържа нито сълзите, нито смеха. Аз съм най-щастливото момиче на света.

Когато най-накрая краката ми стъпват на земята, той взема ръката ми и слага пръстена. Пасва идеално.

– Толкова те обичам, бебчо. Ти току-що ме направи най-щастливия мъж на света. – Обсипва лицето ми с целувки, без да пропуска и милиметър. Губя представа колко време се целуваме, прегръщаме и се смеем. Всичко е съвършено, както и би трябвало да бъде.

Не спирам да се възхищавам на пръстена, докато вървим към колата. Непрекъснато държа лявата си ръка пред очите. Толкова е сюрреалистично. Свирепият вятър набира скорост и вие около нас, а аз се сгушвам в Браян и крада от топлината му. Когато най-последно зървам черния ни джип, въздъхвам облекчено. Има нещо зловещо да сме съвсем сами навън по това време – обикновено оживената улица сега е напълно опустяла.

– Ще се обадиш ли на майка си? – пита Браян и ме притиска плътно към себе си, обгръщайки ме с обичайния си аромат.

– Това ще е първото нещо утре сутринта. – Прозявам се

и се чудя колко ли късно е станало. – На Матилда обаче ще звънна, щом се качим в колата. – Сестра ми ще ми извие врата, ако научи след мама.

Браян ме целува по главата и сякаш ме обгръща някаква звукоизолирана сфера. Ала нейната безопасност внезапно е нарушена, когато чувам бутилка да се търкаля по паважа. Поглеждам през рамо, очите ми се напрягат в мрака, но не виждам никого. Отдъхвам си облекчена. Облекчението ми обаче се изпарява, когато се препъвам в някаква остро воняща купчина. Хлъцвам и инстинктивно вдигам ръце да се извиня за недоглеждането си.

Но щом разбирам в какво съм се препънала, ме полазват тръпки – срещам малките като мъниста очички на човек с вид на клошар. Той се ухилва, дългите му пожълтели зъби са като на плъх от канализацията.

– Готин пръстен.

Браян бързо ме дръпва от лявата си страна – по-далече от човека, който лъха на неприятности и други миризми. Внезапно потрепервам, без да знам защо. Усецам да се задава нещо лошо, което ще преобърне живота ни.

– Не спирай – прошепва в ухото ми Браян и двамата ускоряваме крачка, а бързането ни издава отчаяното желание да избягаме. Джипът е само на няколко крачки, паркиран от другата страна на шосето, но все едно е чак в Австралия.

Остра болка пронизва черепа ми и тръгва по врата, а главата ми рязко се отмята назад. Опитвам да я изправам, но дългата ми коса се е заплела в нещо. Или в *някого*.

За кратко ми причернява и не успявам да разбера какво става, докато чувам как Браян крещи, опитвайки трескаво да ме освободи. Дръпвам се рязко, пръстите ми се впиват в скалпа в истеричен опит да се откопча. После напипвам нечия чужда ръка в косата си и положението изведнъж ми се прояснява. Обзема ме паника.

Не ми остава време да запищя – преди да издам дори звук, усещам нещо твърдо да ме подпира в кръста. Тялото ми внезапно омеква, от дробовете ми се изтръгва приглушен вик, когато някаква ръка ме стиска за гръкляна.

Това не може да е истина.

– Давай ключовете от колата. – Задушава ме воня на гнилоч. Преглъщам сълзите. Погледът ми попада на Браян, който е вдигнал ръце, а очите му умоляват нападателя да ме пусне.

– Ето... Сега я пуснете. – Той сваля едната си ръка и я протяга, за да се видят ключовете в разтворената му длан.

Това обаче не върши работа.

– Не бързай толкова, мъжки. – Дъхът му е топъл... прекалено топъл, като вкиснато мляко. – Хвърли ги насам.

Браян прави каквото му е казано без повече въпроси. Виждам ужасения му поглед, но той ми кимва, че всичко ще бъде наред. Само дето няма да е така. Никога вече.

– Сега ти ги вдигни, принцесо – изсъсква онзи в ухото ми, устните му са прекалено близо до ухото ми. Изскимтявам, сърцето ми думка толкова учестено, че ме е страх да не изхвъркне всеки момент на асфалта.

Няма да ядосвам нападателя си. Щом се навеждам обаче, той избухва в жесток маниакален смях. Хватката около врата ми се затяга, толкова здраво ме стиска за гърлото, та се боря за всяка глътка въздух. Впивам ръце в неговите, за да ме пусне.

– Остави я! – изревава Браян и се хвърля напред със стиснати юмруци. По всичко личи, че е решен да се бие. Обаче замръзва на място, когато студеният метал се премества от кръста към слепоочието ми.

– Браян... – простенвам умоляващо. Ще ми се да пищя, да викам за помощ, но воплите ще са напразни. Наоколо няма жива душа. Няма кой да чуе писъците – съвсем сама съм.

– Бягай – прошушвам, горещите сълзи набраздяват кожата ми, издавайки моя страх. Напразно се съпротивлявам, хватката му е толкова здрава.

– Не, бебчо, няма да те оставя! – Той не крие своя ужас, за дето съм готова да се жертвам заради него. Но защо и двамата да пострадаме? Похотливото опипване отзад ми показва, че ключовете от колата не са единствената цел на това нищожество.

– Ами да, Браян, що не плюеш на петите си и не се свреш в някоя дупка? Смотаняк като теб не може да оправи тая малка мръсница. – И онзи бавно плъзва език по бузата ми. Браян скърца със зъби и тръгва с глухо ръмжене към нас.

Гърча се бясно да се освободя, но съпротивата само кара онзи още по-здраво да ме стисне за гърлото. Давя се, лишена от въздух. Усещам метала върху кожата си хлъзгав и горещ, топлината на кожата ми е загоряла дулото. Тялото ми се отпуска, давам си сметка, че не мога да го надвия.

– Така стоят нещата, принцесо. Ще боли по-малко, ако не ми се дърпаш. – Временно се предавам, но съм готова да се бия като питбул, щом отпусне хватката.

Също като моите, очите на Браян са пълни със сълзи.

– Обичам те – шепна, борейки се за всяка глътка въздух. Едрата длан на нападателя ме стиска за гърлото и ме повлича назад. Нямам друг избор, освен да се подчиня.

Дера ръцете му с нокти, защото се боя, че ще припадна, ако не отпусне хватката си. Но това само го предизвиква да стиска още по-силно.

– Не! – При писъка на Браян окончателно се предавам. Тялото ми се отпуска, готово да капитулира. Не съм в състояние да понеса болката му. По-силна е от моята. Очите ми са приковани в неговите, най-щастливата вечер в живота ми се е превърнала в най-кошмарната и най-вероятно последната.

– Само да си тръгнал след нас, ще ви затрия и двамата, та-

ка да знаеш. – В гласа му има толкова отрова, че не ми остава друго, освен да се предам заради безопасността на Браян. Онзи размахва пистолета пред лицето ми, за да е ясно, че не се шегува.

Докато ме влачи по тъмната и мръсна уличка зад ъгъла, си спомням всеки един от миговете, когато Браян ми е казал „обичам те“. А те са много. Сещам се колко пъти се е усмихвал... заради мен.

Когато брутално ме притиска по лице в някаква стена, си мисля за първия път, когато Браян ме целуна. Тогава във въздуха витаеше толкова любов, имаше такава тръпка, че разбрах – това ще е завинаги.

Роклята ми е набрана нагоре, бельото ми – разкъсано и захвърлено, оставам гола.

Мисля за нас с Браян и за всички онези часове, минути и секунди, прекарани заедно. Секундите са безчет, но сега и те не стигат. Никога вече няма да са достатъчно.

Ръцете ми са притиснати до тухлената стена, а пръстенът улавя лунните лъчи и ми напомня, че един ден бих могла да стана госпожа Браян Мур. Ала знам, че това вече е невъзможно.

– Викай на воля. Обичам да пищят – казва ехидно онзи. Ето че някакъв ще отнеме достойнството ми, а аз дори не знам името му. Той пъха ръка между нас и започва да гали и опипва малките ми гърди.

– Само не наранявайте Браян. – Това е последната ми молба.

– Не си в положение да претендираш. – Той дръпва пръстена от ръката ми, явно е решил да ми отнеме всичко.

Окаяният му опит събужда питбула в мен. Вълна от гняв се разлива по вените ми. Не искам да бъда жертва. Вече действам по инстинкт – отмятам рязко глава назад и чувам звук като от смачкан от камион портокал.

Парализата от страха внезапно отминава, обръщам се с крясък и се нахвърлям на копелето, което стиска кървящия си нос.

– Шибана кучка!

Писькът ми отеква между околните сгради и аз се хвърлям напред, готова да причинявам болка и да въздавам възмездие. Нечии тежки стъпки по цимента ме карат да вдигна очи, усещам облекчение и същевременно страх, като виждам две фигури да приближават към мен. Браян върви след някакъв неясен силует с ниско нахлупена на главата качулка. Явно е повикал помощ.

Изскубвам се от нападателя си и хуквам като вятър към моя незнаен спасител, очевидно неговата решимост да ме защити е по-голяма от тази на собствения ми годеник, който плете крака отзад. Браян изглежда уплашен, дори някак разколебан. Заболява ме, като виждам, че не тича с всичка сила към мен. Но за това ще мисля по-късно.

– Бягай! – провиквам се, защото не искам моят герой с качулка да пострада. Защо ли изведнъж го чувствам толкова близък?

Вече сме на няколко крачки един от друг, но той не забавя своя бяг. Така непоколебимо идва да ми се притече на помощ, че направо ще се разплача от облекчение. Това беше. Всичко приключи. С мен всичко ще бъде наред. Делят ни само няколко метра, но внезапно ме обзема ужас, когато незнайният ми защитник се провиква: „Пази се!“, после чувам прищракване и два оглушителни изстрела, а след това... всичко потъва в мрак.

Развитието на пеперудата преминава през процес, наречен метаморфоза. Думата е от гръцки и означава преобразяване.

Първи стадий: яйце

ГЛАВА ПЪРВА

Девет месеца по-късно

– Толкова съжалявам, Тори. Не успях да те защита, както бях се врекъл.

Помня как стоя и гледам празно през прозореца на някога благословения ни дом, усещайки само вцепенение.

– Ще ми се да бях мъжът, когото заслужаваш, от когото имаш нужда. Но... просто прецаках всичко. Никога няма да си го простя.

Всичко това са само празни извинения, лъжи.

– Не мога да остана. Тук има прекалено много... спомени. Не мога да живея повече в тази къща. Прости ми. Опитах се да бъда силен, но не става. Ти си толкова... далечна. Студена. Не искаш да се върнеш при мен.

– Ти се оказа проклет страхливец! – Изкрещявам и това са първите ми думи към него от месеци насам.

Очите му се навлажняват и без да пророни дума, той затваря вратата на нашия дом, на общото ни бъдеще. Дори не се сбогува.

Креслото си е кресло, даже никой да не седи на него.

Какво обаче става, ако въпросното кресло е същото, което е разбило живота ти, защото си заварила годеника си да

клати собствената ти сестра на него – или, ако трябва да сме по-точни, върху него? Сега, щом погледна тая злощастна мебел, си давам сметка, че е трябвало да я зарежа в Бриджпорт, както направих и с бившия си годеник.

Копринената тапицерия е царствена и гладка на допир, като прекарвам пръст по нея – това предизвиква щастливи спомени от времето, когато креслото стоеше до прозоречната ниша, разкриваща несравнима гледка към градини с разклонени кленови дървета. Вече ми се губи колко часове съм прекарала сгушена в него, зачетена в любимите си книги, или – доста по-често – докато поправам домашните на моите четвъртокласници.

Чувствах се като същинска царица на трона си всеки път, щом Браян приближеше тихо с чаша чай в ръка и я оставеше пред мен, но преди това неизменно ме целуваше любещо по челото. А после излизаше също тъй тихо, както бе влязъл. Когато чаят и целувките секнаха, трябваше да се досетя, че нещо не е наред. Но тогава бях погълната от усилието да преодолеем най-тежкия момент в живота си и предупредителните сигнали ми убягнаха. Ала дори да бях ги забелязала, щях ли да искам да знам? Колкото и да ме е срам, отговорът е „не“.

Бъзла съм, знам, но понякога неведението е истинска благословия. Какво ли не бих дала да залича спомена как се прибирам у дома и заварвам годеника си да чука някого, който уж е част от семейството.

В този момент вечно преследващият ме кошмар от нощта, която завинаги преобърна живота ми, изведнъж заприлича на разходка в парка в сравнение с болката от разбитото сърце. Разбиха го двамата, които обичах най-много на света. Дали от ужас, или заради тяхното предателство – така и няма да разбере – но повърнах, щом ги заварих така, прекъсвайки оргазма, който по право принадлежеше на мен.

Де да можех да си внуша, че по някакво чудо моят любим човек и сродна душа не ми изневерява със сестра ми, но всеки брутален акт на насилие те превръща в оцеляващ. При нуждава те да се изправиш лице в лице с изпитания, за които в повечето случаи не си подготвен.

Затова реших, че няма да допусна моята борба за оцеляване в онази нощ да отиде на вятъра. Зейналата празнина в гърдите ми също не ми го позволяваше. Изнесох се още същата вечер. Очаквах някакво обяснение, някакво извинение от Матилда или Браян, но получих единствено шамар през лицето – под шамар имам предвид, че три седмици по-късно нашият стилин и стабилен дом с четири спални бе обявен за продан; след месец имаше нов собственик. Според брокера на недвижими имоти, имотът е първокласен, но за мен бе само пущинак, погълнал мечтите ми. Сърцето ми не трепна, като видях табелата ПРОДАВА СЕ, защото не бих могла да живея на място, пълно с толкова горчиви спомени.

Месеци наред не проговорих на Браян. Напълно загубих интерес и към всекидневните си занимания, макар да си давах сметка, че това не е по негова вина. Превърнах се в празна черупка на някогашното си аз. Чувствах се отчуждена от семейството и приятелите. Сигурно би трябвало да изпитвам нещо, така де, първо ме нападнаха, после хванах годеника си да ме мами с моята плът и кръв, но колкото и да е странно, усещах само вцепенение.

Днес е моят първи ден в новия ми дом – уединена и занемарена къща край езеро в североизточната част на Кънектикът, където се преселихме, когато бях на четиринайсет. Може да не е кой знае какво, но двата акра девствена земя я превръщат в идеално убежище след сътресението, което преживях току-що.

Дадох си дума, че с новия дом ще дойдат и новите спомени. Ала щом се отпуснах в гадното кресло, същото, превър-

нало се в причина за тази голгота, ми стана ясно: трябва да съм същинска глупачка, ако вярвам, че ще стане така. Откак-то започна всичко, измина безкрайна поредица от дни, а аз се чувствам така, все едно е станало вчера.

Окаяното ми отражение се вижда в мен от мръсния прозорец – отражение на човек, който не прилича на мен. Кестенявата ми коса е къса, оформена на каре точно под линията на ушите. Прическата сякаш още повече подчертава големите ми лешникови очи, които никога не са били толкова огромни. Насилието и сърдечната болка са ме превърнали в човек, когото не познавам.

Дългата ми коса я няма. И май не само тя липсва. Усуквам късите кичури около пръста си и мислено благодаря, че пак ще пораснат. Косата ми дори може да стане още по-здрава и дълга и аз почти да забравя, че някога съм я носила къса. Това обаче не важи за повтарящия се кошмар, който нахлува в съзнанието ми, щом затворя очи.

Щях да се оправя. Решена бях да живея. Но така е при ПТСР*, то не прави разлика, то мрази всички ни. Моята решителност спаси живота ми, но не и връзката. Направо я разби. Виждах го всеки път, щом Брайн ме погледнеше. Аз бях жертва. А според него той ме бе предал. Не бе успял да ме защити. Затова го карах да се чувства непълноценен като мъж. Ако някога изобщо би си признал за връзката си с Матилда, сигурно на първо място щеше да го изтъкне като една от несъстоятелните причини да ми изневери с нея. Тя го караше да се чувства желан.

Опитах да говоря с него, да му обясня как се чувствам, но щом отворех уста, думите засядаха в гърлото ми. Затворих се в себе си, без да разбирам защо става така. Може би подсъзнателно го обвинявах, че не се е борил още по-решително за

* Посттравматично стресово разстройство. – Б. пр.

мен. Двамата се отчуждавахме все повече и повече, независимо колко се стараех да запазя отношенията ни. Според лекарите бе нормално след всичко, което съм преживяла, но аз не виждах нищо нормално.

Затова едва ли някой ще ме обвини, че гледам на това кресло единствено с презрение и... мъст. Не мога да го свържа с нищо добро, защото и то, също като последните десет години от живота ми, се оказа една голяма шибана подигравка. За разлика от спомените обаче – безплатна материя, на която не можеш просто да драснеш клечката – с креслото нещата не стоят така.

Усещам как моето някогашно спокойствие, даже вцепенението, обзело ме след началото на този порой от лайна, започват да ме напускат. Цялото ми хладнокръвие, ведно с апатията, неочаквано се стопяват и оставят след себе си само убийствена, злобна ярост.

Подскачам, сякаш креслото внезапно е обхванато от пламъци, представата как съвършеното бяло кресло може *буквално* да бъде подпалено налива масло в огъня на бушуващия в мен пожар и аз се задействам, преди умът ми да ме е наказал за безразсъдството ми. Писна ми да бъда хладнокръвна, уравновесена и разумна. Писна ми да потискам желанието да се разкрещя от покрива каква лъжлива и страхлива отрепка се оказа моят годеник и колко невъобразимо е предателството на родната ми сестра. Ала най-вече ми писна от жребия, който изтеглих. Защо точно аз? С какво го заслужих? Нямам и най-малка представа. А и кой знае какво още ме чака.

Едно обаче ми е ясно – моето бъдеще започва с изгарянето на тоя проклет стол.

Не изключвам вероятността да съм обсебена от зли духове, защото как иначе с моята дребничка крехка фигура и тегло 56 кг бих извлякла това древно дървено кресло по хлъзгави-

те дъски на пода? Но взривоопасната смес от чист адреналин и ярост може да превърне всеки в най-силния мъж или жена на света.

Посягам към идеално позиционираната върху кухненския плот бутилка уиски. Бутам с крак стъклената врата, която води към просторния заден двор. Събирам цялата си мощ и извличам креслото навън. То шумно се тътри по вехтите стъпала, но аз продължавам да упорствам, спирам едва когато тялото ми се разтреперва от пълна изнемога. Останала съм без дъх, вие ми се свят от изтощение, челото ми е покрито с пот, но няма да позволя това да ми попречи. Започвам да ровя из джобовете на лятната рокля с щампа на пеперуди, за да открия кибрита и джойнта.

Щом напипвам животоспасяващите запаси, се насочвам към бутилката „Джеймисън“, полегнала върху възглавниците на креслото. Отвинтвам капачката, отпивам бързо глътка и разливам останалата кафеникава течност по девствено бялата тапицерия – мръсните петна идеално пасват на цвета ѝ. Спирам чак когато в бутилката е останала само глътка.

Не мога да се сдържам повече и драсвам клечката в картончето на кибрита. Секунда по-късно тя се разгаря с пращане. Трепкащото пламъче подскача в синхрон с неистовото биене на сърцето ми, ала внезапно моята лудост със скърцане набива спирачки и ахвам, ужасена от онова, което се каня да сторя.

Какво ще си помислят за мен съседите отгатък езерото? Не съм изкарала тук и двацет и четири часа, а с жаждата си за мъст вече нарушавам спокойствието им. Пламъчето угасва със съскане, а аз въздишам, мразейки се, задето съм толкова безволева.

Изливам в гърлото си последните останки алкохол и стоя безмълвна, вторачена в креслото и във всичко онова, което то олицетворява. Цигарата с марихуана е единствената ми

утеха, единственото, което ми помага да преодолея кошмарите и фиаското на моята връзка.

„Виктория, много ми се иска да не пушиш това“, чувам високо и отчетливо в главата си как Браян ме хока.

Досега се боях да престъпя границата на благоприличието, защото исках да угодя на единствения мъж, когото някога бях обичала. А в замяна той се изсра на моята лоялност и ме направи на глупачка.

Хладният бриз близва пламналата ми кожа и усещането внезапно ме връща към живот. Знам какво трябва да направя.

Хвърлям поглед през рамо, пренебрегвам чувството, че съм наблюдавана, и си казвам: „Край на задръжките, Виктория. От днес нататък искам от теб да се промениш. Оцеля след най-трудните месеци в живота си, сега е време да бъдеш свободна. Време е да живееш“.

Задържам дима между устните, вадя нова клечка и дравам, пазейки пламъчето с трепереща ръка, докато цигарата с марихуана пак се разгори. Всмуквам здраво, тутакси усещам как вътрешностите ми се разхлаждат. Отдавам се на ефекта от тази глътка дим, която ми помага да забравя що за руина съм в момента.

Пламъчето скоро обгаря пръстите ми, но вместо да го духна, аз стискам очи и запращам клечката в неизвестността. Миг по-късно тази неизвестност заявява за себе си. Става точно каквото очаквах – няма нищо по-сладко от това миналото да изчезне в пламъци.

– Добре дошла у дома, Виктория Армстронг. Наздраве за новото ти аз.

ГЛАВА ВТОРА

Пожар.

Докато самодоволно стоя и наблюдавам как пламъците поглъщат един от най-ценните за мен предмети, започвам да разбирам защо толкова много племена по света смятат огъня за чудо. За малко да се впусна в традиционен аборигенски танц около кладата, но не ми се ще да помръдна, за да не пропусна нещо.

Огънят отнема, но и дава – в този момент ми доставя огромна наслада и същевременно отнема болката.

Цялото ми внимание е приковано в пламъците и онова, което символизират, затова отначало не забелязвам сливащата се със сенките фигура с качулка на главата, която тича към мен. Едва в последния момент улавям някакво движение с крайчеца на окото. Присвивам очи и се втрещвам в един огромен бор – почти съм сигурна, че някой се спотайва зад него. И още преди да се запитам дали откачам, оттам изниква сянка. Оказва се, че в момента някакъв непознат *наистина* се намира в задния ми двор.

Ако съдя по внушителния силует и високата мускулиста фигура, е лесно да допусна, че нападателят е мъж. Изпищявам и вдигам бутилката „Джеймисън“ над главата си, размахвайки я като оръжие.

Сигурно би трябвало да се втурна вътре, да залостя вратите и да се обадя на полицията, но фактът, че в задния ми двор гори кресло, което пращи и грее все по-ярко, ме кара да защитавам владенията си и да се постарая да звуча убедително, когато се провиквам: „Кой е там? Имате три секунди да напуснете моята собственост, преди да се обадя в полицията!“ ... *по мобилния, от който няма никаква полза, защото е на горния етаж*, добавям безмълвно.

Ала празните ми заплахи явно са отправени към глух, защото неканеният гост внезапно се втурва право към мен. Тъмносивата качулка е нахлупена ниско, скривайки сведеното към земята лице. Представа нямам защо не съм изплашена, а, ей богу, би трябвало. Обзема ме необяснима възбуда, някакво очакване, което препуска по вените. В главата ми се върти само, че искам – *мамка му!* – да видя лицето му. Той прекосява задния двор само с пет огромни крачки и след броне секунди е вече пред мен.

Килвам глава настрани и притаявам дъх, когато една едра длан се протяга и предпазливо смъква надолу бутилката, която все още заплашително размахвам. По някаква необяснима причина моята ръка охотно ѝ се подчинява. Явно огнената стихия е изместена на заден план, защото сега цялото ми внимание е приковано от това как светлата кожа на тази ръка с дълги пръсти се откроява на фона на нощните сенки, докато бавно отмята качулката. При това движение се показва сребърна верижка с дребен медальон, който улавя лунното сияние.

С премерен жест той повдига изсечената си брадичка и аз внезапно се оказвам прикована от бездънните тъмносини очи на красив мъж, от който лъха самоувереност и чар. Ъгловатата челюст е покрита с тъмна набола брада, която подчертава бунтарския му секси вид. Има пълнолуние, а и пламъците хвърлят достатъчно светлина, за да забележа, че той

е не по-малко слисан от мен.

Тъмнокестенявата му коса е по-дълга в горната част, оформена в прическа „мохикан“ и сега е пригладена небрежно, сякаш просто е прекарал пръсти през нея. Има суров и непреклонен вид на човек, от който може да се очакват неприятности, така че се вземам в ръце. Нищо чудно да съм се захласнала по красавец, който да се окаже сериен убиец.

Сериен убиец или не, никога досега не съм виждала някой толкова... магнетичен. Наясно съм, че това определение не е много мъжествено, но само то пасва на непознатия, който стои в задния ми двор. Непознатият, който разпали слаба искрица в мен – искрица, за чието съществуване дори не подозирах.

– Здравсти.

Дълбокият му дрезгав глас внезапно ми припомня къде се намираме, така че спирам да се възхищавам на широките му гърди и се съсредоточавам върху привлекателната му усмивка.

Неговата самонадеяност приятно ме възбужда.

– Здравсти! – отвръщам с миг закъснение, облизвайки внезапно пресъхналите си устни. После си давам сметка, че трябва да изясним един въпрос от първа необходимост. – Кой сте вие и какво правите задния ми двор?

Ъгълчето на устата му се повдига леко в намек за усмивка и от това простичко движение се питам как ли би изглеждал, ако и двете ъгълчета са повдигнати – красавец, без съмнение.

– Аз съм Джуд. – Кимвам и изчаквам да продължи. – Живеем отгъдък езерото – обяснява и посочва с глава една скромна, но приковаваща вниманието бяла постройка на срещния бряг.

Бузите ми пламват. Мигар съседите са го пратили да проучи коя е новата откачалка в квартала? Няма що, чуден начин да известя за пристигането си.

Хвърлям поглед над рамото му към тлеещата купчина, която съм сътворила.

– Искрено съжалявам за тази проява на пиромания. Моля да уведомите всички, че домовете им са в безопасност. Обикновено не откачам чак толкова. Е, само в петък. И евентуално при всяко второ пълнолуние – добавям и направо ми идва да потъна в земята от срам, защото всичко звучи толкова нелепо.

Джуд обаче успява да ме изненада – усмихва се. Права бях, същински разбивач на сърца.

– Никой не ме е пращал – уточнява, поклащайки глава.

– О! – Оглеждам черните маратонки „Найк“, черното долнище на анцуг и сивия суитчър и си давам сметка, че облеклото помага той да се слее със сенките, не да се открие като водач на кварталния патрул от доброволци. – Е, сега вече си отдъхнах. – Без да си давам сметка, че вече не съм сама, поднасям цигарата към устните си и дръпвам жизненонеобходимата доза дим.

– Това обаче може да се промени, ако Хенри надуши, че нарушавате всички правила.

Вдигам въпросително вежда.

– Кой е този Хенри?

Джуд поглежда към огромна двуетажна къща и тежко въздъхва с престорено прискърбие.

– Хенри е един от ония добротворци – знаете що за хора са – които в неделя ходят на църква, карат хибрид и перат разделно белите от цветните дрехи.

– Хенри явно има нужда от разпускане – опитвам се да остроумнича, издухвайки струйка дим.

Върху дясната му брадясала буза се появява трапчинка.

– Определено. Но подозирам, че ще бъде трудно... като се има предвид, че е местният шериф.

За малко да глътна фасата при думата „шериф“. Започвам

да блъскам с юмрук гърдите си.

– Сега у дома ли е? – изхриптявам.

Джуд кимва хладнокръвно.

– Да. Точно заради това съм в задния ви двор – казва подигравателно.

Хвърлям цигарата на земята, смачквам я с крак и започвам да фуча, когато прогаря стъпалото ми. Болката обаче може да почака, защото първо трябва да се справя със сътворения от мен адски огън.

– Дявол да го вземе – ругая под нос, австралийският ми акцент си проличава, като се паникьосам.

Оглеждам пустия двор и се питам дали в градинската барака има маркуч или някакво поливно устройство, за да потуша пожара, преди съседа, който междувреме се оказва местният шериф, да забележи, че адските пламъци вече ближат прозореца на спалнята му.

Хуквам отчаяно и едва не се прекатурвам презглава – не помня кога съм тичала за последен път, след като се разболях. Стигам до бараката и започвам да ругая, защото двукрилата врата е заключена с ръждясал катинар.

– Мамка му! Кучи син! – Пъшкам и безуспешно раздрусвам заключената врата.

Дрезгавият смях зад мен ми напомня, че не съм сама, обръщам се и изобщо не ми пука, че Джуд се хили.

– Какви ги вършите? – Той кръстосва ръце върху внушителния си гръден кош.

– Ако случайно още не сте забелязали, в момента в задния ми двор гори огромна клада.

– Забелязах – самодоволно отвръща той и продължава да стои ухилен.

Поемам си дълбоко въздух.

– Какво ще кажете да не стърчите там като ударен с мокър парцал, ами да помогнете да го загася, без да се налага да звъ-

ня на пожарната?

Когато се смее, гласът му е мек и сладък като мед.

– Ударен с мокър парцал? Това пък какво е, дявол го взел?

– Австралийски израз – изръмжавам. – В момента сте същинско негово възплъщение.

– Откога сте в Щатите? – пита спокойно той, без да обръща внимание на паниката ми.

Това е най-неподходящият момент да си бъбрим по съседски, но сигурно по този начин опитва да се покаже добронамерен.

– Пристигнах от Дарвин, Австралия, когато бях на четиринайсет – отвърщам разсеяно. Дали пък да напълня с вода всички налични чаши, кани и тенджери в къщата и да притичам поне петстотин пъти до огъня в отчаяни опити да го изгася? Нямам представа има ли кофи, защото се канех чак утре да отскоча до магазина и да накупя всичко необходимо.

– Винаги съм искал да отида в Австралия. И да карам сърф на ония страхотни вълни.

Направо не е за вярване, че е склонен да си приказваме за родната ми страна, когато над главата ми е надвиснала такава криза. Изръмжавам нещо в отговор.

Няма начин да избутам онова нещо в езерото. Цялата ми енергия отиде да извлека тази гадост от къщата. Наистина трябваше да съобразя, преди да подпали задния си двор като коледно дърво. Малко съм изненадана как така Хенри още не е реагирал на огромната клада досами къщата му.

Докато си блъскам главата как да се отърва от проблема без намесата на пожарната, съм пропуснала да забележа, че огненото кълбо пътува все по-надолу към кея. Идвам на себе си чак когато чувам плясък и съскащ звук и виждам как моят проблем потъва като труп във водния си гроб.

– Бас ловя, че някой ударен с мокър парцал едва ли би успял да се справи – гордо обявява Джуд, изправен на ръба на

кея, докато спокойно наблюдава как водата кипи и съска. Аз обаче имам чувството, че всеки момент ще откача.

Неочаквано истеричен смях започва да клокочи в гърлото ми и избухвам в маниакален кикот като побъркана. По бузите ми се търкалят сълзи, но дори не си правя труд да ги избърша. Цяла вечер се държа като луда и съм убедена, че Джуд всеки момент ще запляска с плуване през тази локва, само и само да се отърве невредим.

Кога ли ще сляза от влакчето на ужасите? Тъкмо решавам, че съм овладяла положението, а после... хм, в следващия момент едва не подпалвам къщата си. Наистина откачам.

– Благодаря, Джуд – казвам, когато най-сетне успявам да си поема дъх. Приближавам към него. – Задължена съм ти.

Той обаче не ме поглежда, очите му все още са приковани към мястото, където моето жалко овъглено кресло постепенно потъва към езерното дъно.

– Защо го изгори? – пита, в тона му неочаквано се усеща горчивина.

Разтривам голите си ръце, сякаш внезапно усетила студ.

– *Дай огън на живота си. И потърси онези, които ще го разпалят.** – Обяснението ми е доста мъгляво и тъкмо се каня да разясня, когато Джуд ме изненадва с отговора си.

– *Тя е луда, но тя е магия. Няма лъжа в нейния пламък.*** – Нямам представа как да отвърна на това и замълчавам. Стоим един до друг, погледите ни са приковани към мястото, което май хипнотизира и двамата. Току-що срещнах този мъж, а неговото присъствие ми вдъхва необяснима утеха. Не съм изпитвала подобно чувство от много време и това ме плаши.

Не ми трябва повече усложнения, животът ми е достатъчно сложен и бездруго. Леко се покашлям да прочистя

* Джелиледин Руми (1207–1273) – персийски поет и суфитски мистик. – Б. пр.

** Чарлз Буковски (1920–1994) – американски поет, романист и публицист. – Б. пр.

гърло. Звукът прекъсва мечтателните мисли на Джуд, каквито и да са те.

– Още веднъж благодаря. Наистина го оценявам.

– Удоволствието беше мое... – Той замълчава. – Още не знам как се казваш.

Нищо не би навредило да му кажа името си, – смъмрям се. *Какво е едно име?** Но решавам да пропусна този цитат, колкото и да е значим.

– Казвам се Виктория.

Той кимва одобрително.

– Виктория. Харесва ми.

– Благодаря. – Нямам представа защо му благодаря, че харесва името ми. Сигурно, защото искам някак да запълня наелектризираното мълчание, по-добре да бърбям нещо, отколкото да се питам защо изведнъж съм се почувствала така напрегната в присъствието на напълно непознат.

За щастие, той успява да запълни мълчанието.

– Съжалявам, че те обезпокоих.

Поглеждам тлеещите останки на креслото и махвам пренебрежително с ръка.

– Нямай грижа. И без това ще ми трябва известно време, докато достигна степената на пълното спокойствие.

Като по поръчка лампата на задната веранда изпращява и ни оставя на милостта на пълната луна.

– Е, ако някога имаш нужда от мен, знаеш къде живея.

В думите му няма и следа от евтин флирт, звучат напълно искрено. Поглеждам ръцете на Джуд – май доста го бива с тях.

Във въздуха е надвиснало мъчително чувство, че нощта клони към края си, но никой от двамата не казва „лека нощ“. Аз обаче се сещам какво си обещах – да започна на чисто –

* Шекспир Уилям, „Ромео и Жулиета“, Второ действие, Втора сцена. – Б. пр.

затова потискам усещането за мистериозно привличане към този мъж.

– Приятно ми беше да се запознаем, Джуд – казвам.

Пристъпвам нервно от крак на крак и хапя бузата си отвътре, а той ме наблюдава внимателно. Отчаяно искам да разбера какво си мисли, но откъде-накъде това може да има някакво значение? Точно сега не искам никого да опознавам. Неслучайно се усамотих на това място – тук съм, за да се съсредоточа само върху себе си.

Точно с тази нагласа пристигнах, а бъдещето ми се състои от едно-единствено нещо – аз.

– Лека нощ – пожелава ми той, но е видно, че има нещо недоизречено. Тъкмо се каня да попитам дали всичко е наред и изражението му става носталгично. После тежките му стъпки откънтят по кея и той изчезва надолу по алеята за коли също така безшумно, както се появи.

Оставам като вкопана и не мога да откъсна поглед от мястото, където стоеше до скоро. Може и да съм луда, но краткото общуване с Джуд ми подсказва, че неговото минало е мрачно като моето. Предишната „аз“ би го попитала дали има нужда някой приятелски да го изслуша. Но предишната аз е отдавна мъртва. Моето сегашно аз няма нужда от нови приятелства, нито от задушевни разговори. Просто искам да бъде оставена на мира.

Изкачвам скърцащите стъпала на задната веранда. Затръшвам врата след себе си и опирам гръб в нея със затворени очи. Мразя непрестанното чувство на апатия, което ме смазва, но по-добре то, отколкото пак да разбият сърцето ми.

Отварям малкия хладилник и измъквам бутилка бяло вино. Гася осветлението и се качвам в стаята си, твърде съм уморена да размишлявам дори по въпроса, че отатък езерото, до онова дърво е прозорецът на човек, който, убедена съм, може да ми навлече само неприятности.